

Fragment uit *Hoge beren vangen veel wind*, Korneel De Rynck, Querido, 2021. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

13. Appelblauwzeegroen

Op een ochtend gebeurde er iets heel vreemds. Alle kleurrijke dieren in het bos werden plotseling zwart-wit. Van het ene op het andere moment waren hun kleuren verdwenen. Zomaar. Ze wisten niet wat hen overkwam en waren er het hart van in.

De kameleon verloor in een klap al zijn mooie kleuren: geel, groen, rood, blauw, noem maar op. En hij kon dus ook niet meer van kleur veranderen. Nu eens was hij wit, dan grijs, dan werd hij zwart, meer niet. Hij was bijzonder triest. Zijn gemoed was donker-donkerzwart.

De pauw sloot uit schaamte zijn verenkleed, rolde het op en gooide het in de rivier. Dat hij daarna voor een simpele fazant werd aangezien, liet hem koud.

De vlinder kon niet verdragen dat zijn kleuren gaan vliegen waren en kroop weg in een diepe grot.

De tijger klaagde: 'Ik krijg er grijze haren van.'

Ook de papegaai, de flamingo, de kreeft en al de anderen die ooit kleuren droegen, waren droevig. Het was alsof alle kleur uit hun leven was verdwenen.

De dieren die altijd al een kleurloos bestaan hadden geleid, waren wel te spreken over de plotse veranderingen.

'Dit had al veel vroeger moeten gebeuren', meende de grijze muis. 'Ze dachten dat ze door hun kleuren mooier en specialer waren', zei de olifant. 'Ze wilden altijd opvallen. Bende aanstellers. En kijk nu eens! Ha!'

'Op deze manier is iedereen gelijk', stelde de neushoorn. 'Het is beter zo.'

‘Zwart en wit zijn veel mooier dan kleuren’, zei de panda. ‘Dat kun je niet ontkennen.’

‘Zwart-wit is ook gewoon duidelijker’, sprak de zebra. ‘Kleuren kunnen van alles betekenen.’

Het nijlpaard wilde iets slims zeggen en sprak: ‘De vergrijzing in ons bos is een feit waar we niet omheen kunnen.’ Hij had geen idee wat hij zonet had gezegd.

‘Over kleuren valt niet te discussiëren,’ zei de duif, ‘en dat is saai. Geef mij maar grijs. Daar kun je urenlang over praten.’

‘Ik ben zeker niet racistisch,’ zei de zwarte beer, ‘maar ik ben altijd tegen kleurlingen geweest.’

Een paar uur later, kort na de middag, gebeurde er opnieuw iets merkwaardigs. Alle dieren die altijd al grijs waren geweest, kregen nu plotseling een kleur.

De olifant bijvoorbeeld werd geel en zijn slurf bruin.

De muis werd appelblauwzeegroen.

De neus van de neushoorn was nu paars, de rest van zijn lijf oranje.

En zo verder.

Ze waren compleet verrast, maar reageerden positief.

‘Ik vond mijn grijs pak heel stijlvol, maar appelblauwzeegroen staat me misschien nog iets beter’, zei de muis, terwijl hij in de rivierspiegel keek. Hij draaide zich half om. ‘Ja. Ik denk het wel.’

De olifant paradeerde door het bos, pronkend met zijn kleuren.

‘Kijk eens naar mij’, herhaalde hij constant.

De panda, die nu lichtblauw oogde, was in de wolken: ‘Kleuren zijn veel mooier dan zwart-wit. Dat heb ik altijd gevonden!’

De zwarte beer werd roze, met op zijn kop een lichtgroene streep. Hij deed alsof het hem enorm stoorde en hij het ondraaglijk vond, maar iedereen zag dat hij straalde van geluk.

En toen iemand hem vroeg of hij nog altijd tegen kleuren was, werd hij rood.

